

Reflex 6. årg. nr. 23, september 2013 57nord.dk

Kolofon for tidsskriftet Reflex

Reflex er et tidsskrift med digte, artikler om lyrik, anmeldelser og andet som måtte interessere digtere og lyrikelskere.

Reflex er et ikke-kommercielt tidsskrift som udgives af poetklubben 57° Nord.

Reflex is a Danish non-commercial e-zine with and about poetry. The e-zine is made by the poet club 57° Nord.

Ansvarshavende redaktør: Jan Nygaard
Redaktion: Kell Ivan T Thygesen og Jan Nygaard

Reflex udgives i PDF-format. Sættes op i Adobe InDesign. Indlejrede fonte i PDF'en er mac-udgaver. PDF'en er velegnet til print, men kan indeholde indlejrede medieobjekter med lyd/filmklip. Det anbefales at åbne filen direkte med den nyeste Adobe Reader.

Copyright 57° Nord 2013, hvor andet ikke er markeret på siden. Dog ved personfoto har fotografen copyright.

Kontakt: reflex@57nord.dk
<http://57nord.dk/tidsskrift.php>

ISSN: 1903-0738

Indhold

Dette nummers digtere

- 2 Søren Gehlert Schmidt (sidst med i nr. 21)
- 3 Nete Krøll (første gang med i reflex)
- 6 Peter Dyreborg (sidst med i nr. 21)
- 7 Steffen Baunbæk Pedersen (sidst med i nr. 20)
- 9 Finn Wiedemann (sidst med i nr. 22)
- 10 Steffen Weiss (første gang med i reflex)
- 13 Kell Ivan T Thygesen (sidst med i nr. 22)
- 16 Poul Høllund Jensen (sidst med i nr. 22)
- 17 Luchessi Montecillo (sidst med i nr. 21)
- 20 Poul Lynggaard Damgaard (sidst med i nr. 22)
- 21 Tommy Flugt (sidst med i nr. 22)
- 27 Choman Hardi (første gang med i Reflex) Oversat af Tommy Flugt
- 28 J Nyd (sidst med i nr. 22)
- 32 Rasmus Wihlborg Jelsgaard (sidst med i nr. 22)
- 35 Anni Birgit Sørensen (sidst med i nr. 22)

Mediesider

Side 6 indeholder link til videoklip

Side 26 indeholder link til et særligt nummer af et e-tidsskrift

Grafik

Forside Jan Nygaard
Kolofon Kell Ivan T Thygesen
Bagside Jan Nygaard

hop

det første lille hop: hop.op.i.luften.fordi.du.er.fri.det er bare det første lille hop, så kommer de andre efterfølgende.hop.hop.du står et sted, hvor du hører til.du har aldrig hørt så meget til.så smelter den gletscher, der er lige nedenunder.så falder du ud fra de allersværeste, de nederste bjælker.som også allerede er mørnede.hop.hop.på mørnede bjælker.
det er uholdbart.hop.hop.du.er.så.fri.du ser ned i det dashboard.det saab.det sikre.det valg.det er holdbart.på en uholdbar måde.det er en måde.at.savne.nogen.på.det er ikke et radikalt til- eller fra-eller udvalg.hop.hop.
du.er.så.fucking.fri.at det gir´ kvalme.at det ikke sådan kan springes ud.af.hop.hop.hop.jeg.kan. ikke.længere.sidde.på.den.bænk.det er ´vores´.´vi´ havde sådan en.fin.dag.hop.hop.det saab. ude.i.det.usikre.kan du også.føle.dig.fri.det er bare det første lille hop.så kommer stilheden og tager din sjæl.så kommer forhandlingerne.

Start
Der
Hvor
Tungen
Forsvinder
Ind
I
En
Tunnel
Af
Gnister

Skær
Pennens
Former
Ud
I
En
Verden
Der
Hvisker
melankolsk

Momentet
Har
Et
Strejf
Af
Uendelighedens
Dalende
dage

Der
Ligger
Et
Tværsnit
Af
Ubrugte
Fortællinger
Det
Brænder
Jeg
Sort

Køler
En
Frådende
Nat
Med
En
Snert
Af
Morgenens
klarhed

Vakler
Mellem
Nye
Skuds
Ventende
Ord

LEMON MOON

Film optaget
på Studenterhus Aalborg den 1/9-2013

<http://www.youtube.com/watch?v=yg4cxEf28UE>

Mødte dig
mange år efter
i byen,
vi snakkede
længe,
det var som om,
intet var sket,
hverken job
eller børn
eller dødsfald,
hun lignede dig
til forveksling,
i hvert fald,
den kvinde,
jeg fandt der
på bunden
af en
eller anden
mands glas
i en drøm
fyldt med
drejende
spejlkugler.

Du kastede op
i din håndtaske,
mens jeg forsøgte
at tale chaufføren til ro,
du kunne end ikke
huske din bopæl
og rablede løs
om de penge,
du ikke kunne finde,
da vi blev sat af
på en bundfrossen mark
øst for verden,
vi kneppede løs
som de syge,
belortede dyr,
vi var blevet til,
græsset var klistret
af fostre,
jeg vaklede
hjem over vandet.

Tøjet
lå spredt
over gulvet
ved siden af
nullermænd,
drømme
og store,
forliste
projekter,
vi lå under
dynen,
lidt hulter
til bulter,
men varmen,
dén fik vi.

Du læste mig,
lavede mærker
i ryggen
og efterlod boner
og pletter
de mærkeligste steder,
du slugte mig
side for side
og pralede af det
i barerne
ude i byen,
du tømte
mig helt
for betydning,
du solgte mig nede
i brugtbiksen,
mest for at rydde
reolen,
du læste mig, jo,
men på arkene
stod der
det samme
som før,
lille du.

Jeg har tænkt
på dig ofte fordi,
det var dig,
jeg skulle glemme,
fordi vores fremtid
var bygget
på gravpladser,
klirrende flasker
og blodigt placenta,
fordi vi så alt,
alt for meget
og alt, alt for lidt,
når vi så på hinanden,
og ikke kunne se,
hvor vi gik,
når vi gik
hver til sit,
som vi plejede,
til vi omsider
fik nok,
jeg har tænkt
på dig tit,
jeg vil have dig
igen og igen
gennem tusinder
af knækkede liv,
jeg er ræd for,
hvad kærlighed er.

Der går et digt
 henover papiret
linje for
 linje
Det knæk-
ker sætninger
 fordi det er et digt,
et knæk-
prosadigt

Det er et ubetydeligt digt
det har ingen ambitioner
om at være et godt digt
det er tilfreds med
at være et dårligt digt
et digt som der går mange af på dusinet
som aldrig bliver sat i musik
læst op på poesifestivaler
eller som de elskende blidt
hvisker hinanden i ørerne

Der går et digt
 henover papiret
linje for
 linje
det er et digt,
 et knæk-
prosa digt.

20 Nedslag

[Som at blive bombet, følelsesmæssigt, tilbage på stenbroen]

I
"Hold nu kæft, og fortæl du elsker mig"! sagde jeg i et svækket øjeblik, hun holdt inde med monologen, jeg kunne nærmest høre hendes ord ramme gulvet med fuld styrke, det er som kunne jeg høre de sammen satte ords kranie brud, det øjeblik de smadrede mod brædderne, i hendes ansigt kunne jeg se et fortrukket smil forlade hendes læber, og uskylden stod malet i hendes ansigt, jeg ville blot have kærligheden tilbage, den jeg gennem de sidste år havde øst så rigeligt af.

II
"Engle er luftspejlinger"! siger jeg, atter kigger jeg op i luften som om jeg ved der er noget deroppe, det er bare skyer der driver hen over himlen men jeg fatter mig, kigger mere intenst, ser hende drive forbi som højhastighedstog i en alt for buet kurve, hun skrider ud, igen er kærligheden et mast trafikuheld, jeg ønsker mig at holde hendes hænder i mine, men hun fordamper mellem mine fingre.

III
"Du er så forbandet kælen"! siger jeg til hende, ønsker hun vil lægge sit hoved mod min skulder, men jeg ved hun følelsesmæssigt, vejer mere end Titanic, men jeg er klar til at modtage vægten, være den kaptajn der styrer hende væk fra det imaginære isbjerg, selvom jeg ved det aldrig vil ske.

IV
"Du har jo blomsterøjne"? Bemærkede jeg mens vi stod der på engen og mærkede livet og luften, der kælent strøg hen over vores kroppe, i det øjeblik flåede hun et kys frem fra læberne, klaskede det på mine, så jeg nærmest havde brug for et håndklæde for at tørre det af igen. Det var en solfyldt dag, en dag som alle andre solbeskinne, så længe vi holdt hinanden i hænderne, havde hun sluppet min hånd ville det helt sikkert begynde at regne!

V
"Vi to har skabt denne verden"! udtalte hun da havet kælent kyssede strandens sand. Ude på vandet flød den ene luksusliner efter den anden forbi, jeg drømte mig et skibbrud til, så vi to kunne svømme til den eneste øde ø i sømils omkreds, der ville vi skabe en ny begyndelse, med børn og hus og langstrakt solskin mens vi i kærlig omfavelse, og løbske kys tænker tilbage på hverdag og stress tusindevis af drømme borte.

VI
"Det er den smukkeste koncert, vi endnu har hørt"! sagde hun mens vi stod under en canopy af løv, lyttede til skovens mangfoldighed af lyde, der i vores stilhed kunne vi udskille de enkelte toner der ramte vores ører, antallet var massivt, og et symfoniorkester ville dø som et faldende blad, vi formede læberne til klar-parat-start og kyssede som om lykken førte vores hoveder imod hinanden, og da læberne forlod os lød det som en champagneprop sprang et sted i nærheden, og de nærmeste fugle tav, løvet standsede sin raslen, dådyrerne standsede flugten og hjerterne indeni sprang et par slag over.

VII
"Jeg kan ikke holde din drillepind attitude ud"! skrev hun i afskedsbrevet, jeg vidste det godt, hun ejede jo ikke humor, men det er jo heller ikke sjovt at køre humor af på andres bekostning, men den tid vi havde sammen havde været benspændende god, lidt i "Keystone Cops" ånden, og havde hun serveret lagkage var det sikkert endt i komedieagtige scener, hvor vi slikkende havde nydt at rengøre hinanden som logrende hundehvalpe. Det øjeblik afslørede jeg for hende, hvor meget jeg egentlig holdt af flødeskum.

VIII
"Vi burde holde en fest"! det sagde hun! jeg blev rystet det øjeblik ordene slap hendes mund, for hun havde jo ikke en krop der var skabt til det, eller det var hvad hun gav udtryk for. Jeg sagde til hende at hver dag var en fest i hendes selskab, hun overhørte mine ord, satte en stille sang på og inviterede til en kinddans, men jeg var alt for træt, øjeblikket jeg lagde hovedet på hendes skulder lukkede mine øjne sig, hun var ligeglad dansede bare videre med mig som kludedukke i armene.

IX

"Kom min elskede, jeg har drysset rosenblade i sengen"! mine øjne blussede i hendes ord, har altid drømt om at elske i et rosenbed, der hvor duft og torne borer sig ind i kroppen, der hvor følelsen af at være i live er sat på spidsen, og blodspor afslører at kærlighed ikke altid kun er smuk og sød, at mærke en smule smerte gør verden af forelskelse mere virkelig, giver kroppen det bid der skal til for at virkeliggøre drømmene. Jeg ligger tilbage som en sjæleløs skal, føler mig brugt, udnyttet og aldeles tilfreds med at kærlighed er sådan.

X

"Gid dit helvede må vokse sig større for hver dag du betræder denne jord"! ønsket hun udtalte den dag kærligheden udtørrede og æblerne på træet endelig var blevet overmodne og endte som nedfaldsfrugter, på den muldrådnende jord, indeni smilede jeg for der findes ikke et helvede! hendes ord var ikke blevet lov og jorden var i den grad eksisterende, jeg trådte troligt videre, lykkeligt uvidende og følte mig immun for Amor's pile og Bacchus' gærede, syrnede dråber – og et mavesår skal man ikke ignorere.

Sejlede jeg på Styxx ville vandet koge og Charon ville være min lakaj, vi ville dele guldet i porten til Hades, håndfodre Keberos med menneskeknogler fyldt med rådne kød, og når vi søsatte jollen igen ville vi købslå med hver en sømand om at komme et bedre sted hen, blot de ville betale en klækkelig sum.

Hun havde ikke set min lykke komme den dag hun lod bruddet være permanent, jeg havde heller ikke set det komme, men jeg blev lykkelig ubevidst og følelsesløs, på den dér behagelige, tilbagelægnede og flydende måde, jeg ville synge sange om jeg havde haft en stemme til det, både sørgelige, lykkelige og deprimerende, positive og velbehagelige lyde der bare skulle svæve ud i universet, ramme andre befolkede planeter der så kunne lytte til alle mine infantile ord buldre ind i deres kranier, hamre løs som lægtehamre indeni hovederne.

"JEG ER LYKKELIG"! skriger jeg af mine lungers fulde kraft, og verden ryster som 9 på Richterskalaen, når jeg efterfølgende proklamerer – "Jeg vil digte denne verden i grus"!

XI

"Og det er sådan musikken spiller"! fortæller hun, og måden hun gør det på lyder næsten for kælent til at være sandt, men jeg ved det jo, for det er hendes måde at fortælle mig hun elsker. Jeg kan ikke huske den sidste sang vi hørte sammen, på en måde er det vel også ligegyldigt, for så længe jeg danser til hendes toner er hun lykkelig og ubekymret, jeg har vænnet mig til hendes musik, den kan til tider være kedelig at lytte til, men så længe jeg holder på med at danse, hører jeg hendes latter fylde huset.

XII

"Jeg er begyndt at høre Chopin"! udbasunerer hun, nærmest kælent. Jeg kan ikke huske jeg har Chopin i min samling af musik, men når hun siger det så har jeg – vel? Og det er som om pianoet kører på automatikken og alle dur'erne og mol'erne bliver til en rodebiks af toner, graver du dybt nok finder du nok et mesterstykke et sted på bunden – det er så lige hér jeg vælger at spørge hende om vi skal kneppe eller lytte.

XIII

"Du er det mest insensitive stykke "mandfolk" jeg endnu har haft i mit liv"! ja, det siger hun - mener det kan jeg høre - gennem den lydmur af musik der brager gennem stuen og de tynde trykkammer højttalere, jeg synes jeg stadig kan høre hende skrigende orgasmen ud fra før alt dette blev en del af virkeligheden, det er nu jeg vælger at sætte en anden slags musik på og hun lægger sig i fosterstilling på gulvet med hænderne, dækkende ørerne, jeg har hende lige hvor jeg vil have hende, og hun spjætter lidt med benene da jeg øger lydstyrken, vrider de sidste DB ud af anlægget, så vi kommer op omkring smertegrænsen. Det er nu jeg begynder at danse min sejrscans, beslutter mig for – Jeg vil være DJ i mit næste liv.

XIV

"Hvorfor fanden skal du altid lyde så pisse uskyldig når du åbner munden"? fremstammer hun, et kort øjeblik efter vi har elsket os tomme og forladte, og jeg har hvisket i hendes øre at jeg vil elske hende for evigt, jeg ved ikke engang hvorfor jeg gjorde det, kun at det virkede passende i øjeblikket, og hun havde tårer i øjnene – igen, som om det var begyndt at blive en vane for hende hver gang min stive pik rørte noget i hende, og hun, for jeg ved ikke hvilken gang hun kom i en kaskade ud over mit lem, jeg ville have taget mit tøj og gået min vej lige der, men der var noget der holdt mig tilbage, måske var det hende, eller også var det bare fordi hun var så fandens god til at kneppe mit blodtryk i top. Jeg er insensitiv!

XV

"Det er dig og din musik der ødelægger mit liv"! beklagede hun sig, da jeg for ottende gang satte Rammstein på anlægget og lod musikken forplante sig ud i rummet og ind i kroppen, jeg ville danse med hende men hun lod som om hun ikke opfangede mine signaler. Hun flygtede stille ud i køkkenet, det fristed på jorden hvor hun kunne være alene, slippe for min beundring for tysk rock. Derude sorterer hun sin ensomhed i tomme glas og det er der hun laver alle sine drikke.

XVI

"Skat! min dag er nærmest forløbet apokalyptisk"! overfaldt hun mig med, og jeg kunne se de knuste glas ligge på køkkengulvet, jeg prøvede at hive en forklaring ud mellem hendes stramme læber, og da jeg endelig fik hul igennem løb det som løbesod fra hendes mundvige. Hun havde smadret livet, udhulet kærligheden, forlagt lidenskab og passionen var røget fra væggen med et brag. Jeg kyssede hende blidt, bad hende male følelserne ud, præge et lærred med alle de emotioner hun nu var brændt inde med, jeg drejede rundt på hælene og styrtede mod stationen – flugt var eneste våben mod den teknologi hun besad.

XVII

"Hej min elskede, kommer du ikke? Jeg er meget ensom lige nu"? Hendes stemme i telefonen var ikke til at tage fejl af, hun nærmest spandt, mens hun missede ordene ned i mikrofonen på smartphonen. Jeg var ikke specielt oplagt på dagen, jeg havde brugt den på at destruere mine følelser, ødelægge alt der tilnærmelsesvis kunne komme

til at minde om et forhold, kærligheden havde jeg skrevet ud af mit liv og ned i min notesbog og sex kunne jeg heldigvis finde i både højre og venstre hånd, jeg ville ikke komme til at mangle i årene fremover – lagde røret på alt mens hede gloser blev fremsagt i en stadig stigende strøm.

XVIII

"Ved du hvad jeg føler? Ved DU hvad jeg føler? Ved DU OVERHOVEDET hvad jeg føler"? spurgte hun lettere forpustet, for hun havde glemt at trække vejret under sætningen, og jeg svarede: "Nej skat! men jeg er sikker på du vil fortælle mig det nu"? Gasblå i ansigtet af raseri, med fråde stående ud ad munden, hvilket gjorde jeg på ingen måde fik trang til at kysse hende nogensinde igen, begyndte hun at skrig og vræle ind i mit ansigt, jeg havde et håndklæde parat, jeg havde set det komme, da hun spyttede eder og gnister i hovedet på mig, men jeg havde jo vænnet mig til hende og det prellede af som vand på en dum gås.

XIX

"Du er et lille modbydeligt, rundforvirret og fordrukkent stykke mandfolk"! jeg stod og nikkede samtykkende med en tændt smøg i flaben, med fødderne skævende lidt indad, for jeg har aldrig været den konfliktende type. Og alle de grimme gloser hun nu kunne finde frem fra vokabularet buldrede med større og større kraft ned over mit hoved, jeg smilede inden i og besluttede at jeg nok var mere led end det ondeste hun kunne finde frem at sige i den ordstorm jeg lige nu befandt mig i, så da hun endelig fik fundet afslutningen på svadaen, kyssede jeg hende på kinden og sagde: "Hej, vi snakkes"!

XX

"Helt ærligt! jeg synes du er en stor utroværdig nar, og vores forhold bør ende med denne samtale"! jeg kunne ikke være mere enig i hendes observation, selv havde jeg haft svært ved at følge alle hendes psykoser til dørs, ja ja da! nogle af dem havde jeg skabt undervejs, men hun havde heller ikke været den nemmeste tumbleplads gennem årene, jeg tror jeg lød lettet da jeg svarede hende at det hun havde gang i var den smukkeste handling hun endnu havde udført i vores tid sammen, og ville have kysset hænder og fødder på hende hvis hun havde stået ved siden af mig, heldigvis foregik det over telefonen, og jeg vidste at jeg aldrig nogensinde ville lægge mig på knæ for hende igen.

Julso blue

Bølger går højt om bådens sider
søer løber langs rælingens kant
op mod vinden kursen må holdes
nu trodsigt fremad mod kæntring iblandt

En husmandsdigter fra Dynæs gård
os da redde om det skulle ske
han os afdækker en lyrisk åre
som fordum det skete for salig Nis P

Rakt af søen på den anden side
skyder Himmelbjerget højt mod skyen
rummer danske demokratiske rødder
samt et drengehem borte fra byen

Frygt og forlis fylder øjeblikket
da Møgelø knold giver et gran af læ
blandet med guitarens sprøde toner
klækkes visioner i ny og i næ

Den kommende sø rummer Paradiset
roligt og stille vugger vandet der
i trubadurers ånd du der fremtryller
en lise af fred og frihed i lejrbaals skær

Fremtiden emmer nu vi fornemmer
i tillidsfuldhed en beskyttende vold
om kærligheds dybde vi lodde i livet
intet uvejr her truer vort sammenhold

Blasert nutid

Magten mægter
at foregive slaver
udødelighed
og evigt liv
uden andet at lave
end netop
at være blaserte
i forvisning om
at illusionen
forbrug og fandango
naturgivent skyr
afmægtighed

Ej, om jeg ønsker
magten at mægte,
så må frivillighed
sejre i frihed
og vi alle
allerede nu
erkende afmagt
så der er håb
for mig og for dig
til at finde en stemme
der kan oplyse
afmagtens vej

Magtens afmagt
at den trænger
et subjekt at dominere
støtter vi
ved at sætte
subjektet fri
af blaserthedens tyranni,
og magten står
alene tilbage
hvor den ikke
magter at leve
i almægtig ensomhed

Den gode investering
ikke mere kontrol,
men rettidig omhu
i at bruge
magtens frihed
til forebyggende
alliancer
med afmagtens
mestre
som irrationelt
magter at omfavne
døden i frihed

Ægteskabet mellem lyst og nød

Kolerisk dårskab
skaber og skubber
til tilværelsen
afdækker
usynlige knopper
sindrigt henslængt
langs lystens
mørke vildveje
i melankolsk stilhed

Sangvinsk kiv og strid
kysser og kyser
barnlige ånder
og beskytter
kommende kim
kroppe af ægte liv
der gøder og gløder
nattens nødblus
på flegmaens hav

Evighedsplanten
undrer og undres
snor sin stængel
om de hårde frugter
der brister
som plastisk ler
og gyder
levende ord
over døde vande

Frugter af lyst og nød
bruser og braser
gennem mørkt fløj
omformer
voldssprængte fraser
til plastiske ord
kærtegner dagen
og de nødlidende
bag sjælenes spejl

Mellem Nørhalne og Biersted

”Det er godt at få lidt ro”

Oh for en pose foret med filt
til at trække ned over øret

Et halvt hundrede folk med smartphones
Højttaleren knebrer om næste stop
Et pneumatisk bor river i asfalt
MP3ere lækker en dunkende basgang

”Det er godt af få lidt ro”
siger en attraktiv kvinde til venstre
Om jeg nu gik amok
på i-Phones og i-Tunes
rev dem til mig
og kyled dem ud af et vindue
så ville de alle styrte derud
og lede i grøften
Hun i taknemmelighed
give sin ridder et knus

Jeg tilbyder hjælp galant som jeg er
fravrister jeg alle en smartphone
og kyler dem ud af et vindue

Chaufføren må standse i åbent landskab
Alle leder febrilsk efter livets mening i mudrede grøfter

Herinde er svalt og stille

DEN SØGENDES ILD

Livet leves umærkeligt
fuldendt svøbt i ordløs mystik
som en ansigtsløs elsker
bringer nye begyndelser myriader af små glæder
forløsende erklæringer
kurtiserer med mit hjertes inderste længsler
der har flydt som en formløs masse gennem årenes rejse

Og den elsker jeg søgte som den sidste brik i et puslespil
var et stykke af en drøm jeg havde forlagt i min glemsel
mellem spredte fotografier af passerende momenter
momentant forblændende
spændt udover spæde nethinder
famlende fingre rækker udover krop og sind mod en destination
en essens
ubegrænset af kødets forfaldelighed
en skønhed
en melodi der skal synges
forædles
ernæres
beriges
og deles
med kirsebærblomstens erkendelse
at intet varer ved.

Min glæde, min sorg,
ekstremer der skal tømmes og nydes som de går hånd i hånd
uden binding, som sjælefrænder der hviker blidt i fordybelsens erindring
visket bort og båret med tidens ocean
der vugger sine arme om hver sine skabninger
der flyder med dets pulserende budskab.

Jeg er din og du er min i evighedens slægt
altid forbundet gennem livets røde tråd
der animerer disse bevægelser vi er i eksistensens symfoni

den elskede og elskerens forenet
i en udefinerbart nuanceret singularitet.

Hør denne bekendelse fra din tjener
din søster
din sags sidemand
blod af din moder
frænde af din fader
kære broder du kan ikke falde
med dit hjerte på rette plads
som er din trone
kronet med din sjæls ubevægelige styrke
er du den frelser vi søger
når du finder stemmen der ikke skærer
men værner om den kerne der var givet som en gave til os alle
ubetinget i dette vores have.

Har du modet, har du æren er dit arbejde fuldbyrdet i dit eksempel
med løftet hage og klart sind.

Min søster, min vogter
kød af kød
uden ord er du templet og porten
til drømmenes sanselige virkelighed
erkendt og ubestridt er du den stamme hvorfra vi vokser,
når du kærer om dit blomstrende væsen som den skat du er
og med din lidenskabs flamme holder stand med ret
der er din sande ægtefælle.

Friheden i sandhed er det glimtende lys
der aldrig slukker den umættelige søgendes ild.

HER

Det svælgende og ansigtsløse dyb
gennemsyrer denne ud af mange kroppe
udstillet i et frossent øjeblik
lader jeg masken smelte
for at føre dit syn
væk fra abstraktionens forfaldne ruiner...

Jeg er her

Mens du betragter mig
afklæde lagene findes du i mørket
anonym
afventende
skjult i voyeurismens sikkerhedsnarkomani...

Tør du se...?

Kan du mærke hjertet der banker
under hudens saltede furer
den pebrede sved og lugten af dyriske impulser
der hvisler under det pæne porcelæn du projicerer...

Ja, jeg gør det også...

Med labyrintiske ordstillinger
udsætter jeg det uundgåelige spørgsmål som tiden stiller.
Hvem er jeg? Vil jeg dø eller vil jeg leve?
Tør jeg gribe mig selv med begge hænder og gribes igen
til uret ophører med at tikke.

Kan jeg vinde i overgivelsen
åbne mig
lade dyret få sin vilje og bevare min værdighed...

Hvad er værdighed...?

Er det at forgive dyden
og undertrykkelsen af min kvindelighed,
at vente pænt på at få noget foræret jeg både kan tage og give...?

Jeg er ingen helgen
og menneske er en social konstruktion jeg leger med på
når mine sanser og fantasi driller

med såkaldt uartige forslag til alternative handlinger
Jeg foregiver tøjlerne
jeg maler billedet af uvidende uskyld på en tikkende bombe
et vanvittigt flammehav
en imploderende vulkan
der er klar til at opsluge og brænde
enhver tanke om fortid og fremtid væk
fra din undrende bevidsthed.

Ja, jeg kan være skamløs
og jeg tør mere end at tale med mine læber.

Virkeligheden er bedre end forestillinger,
på trods af at jeg forstiller mig med pænt eksponerede vendinger.

Jeg er livets længsel efter sig selv
levende
åndende
sprællende bag roens lænker.

Jeg vil danses ind i glemslen
lade kødet kværnes til aske
og glemme alle koncepter
dårlige substitutter
købt på lånt tid...

Hvem er du?
Hvorfor er du her...?
Hvad ved du?
Hvad vil du...?
Hvad er du her for at se...?

Er du her...?
Er du lige her...?
Kan du mærke dig selv...?

Når ordene rinder ud
når tiden er omme...
Hvor er det du vil være...?

Gyngen

Jeg skulle bare knalde den horisont ned for dig.

Frigjort stof

Blafrende hammer mens følsomhed siver gennem det fastholdte.
Ting vippes ud af kurs for at samles i drømmesvar, der tåler udsvingene.

En blomsterhistorie om Kejserkronen

Vores Kejserkrone er stukket af fra Paradishaven for længst. Haven var blevet overtaget af nogle fremmede og det blev umuligt at leve i Edens have med alle de regler og rettesættelser den har været ude for. Og forfølgelse. Den måtte ikke tale sit eget blomstersprog, den skulle rette sig efter de fremmede og lade som om den ikke fandtes.

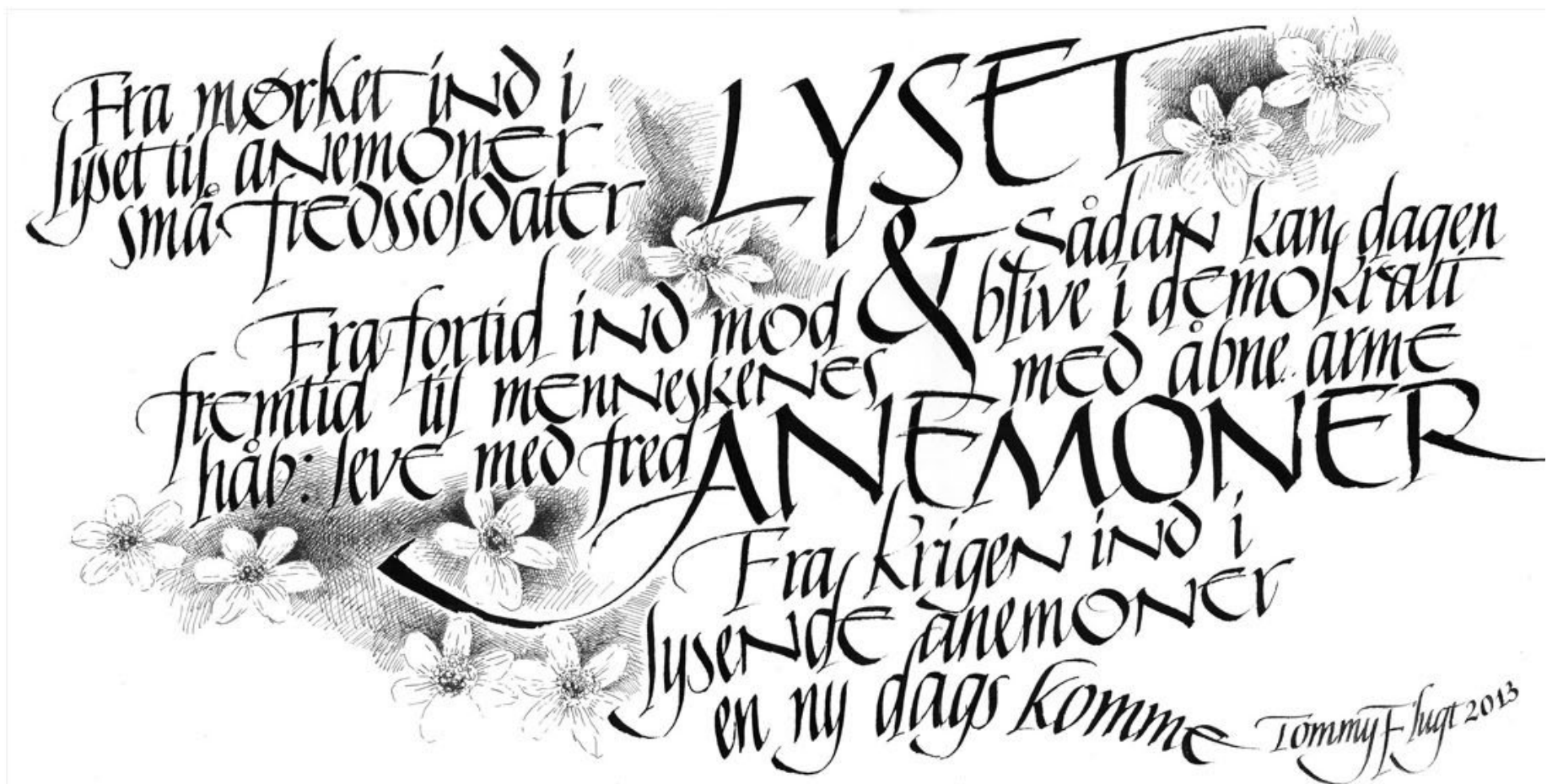
Den kunne ikke holde det ud, så den gjorde oprør og var nødt til at stikke af for den blev forfulgt, nogle flygtede op i bjergene. Andre rejste langt væk og en familie fik asyl i vores have. Der har de i år været særligt hurtig trods kulden, de er snart en meter høje og blomstrer. Dog stadig med hovederne nedad og det kom sig af at de gjorde oprør mod herskabet, sænkede hovederne og strittede med den grønne kam foroven. Det virkede da flere og flere gjorde det samme. De opdagede at hvis man står sammen kan man vinde friheden og freden.

Vores Kejserkrone er stolt af sin slægt og at den kæmper for at få sine rettigheder tilbage. Netop i dette forår har det udsendt sit fredssignal til alverdens kejserkroner. Og hvis du kikker ind i blomsten ser du nogle dråber der ligner vand, nogle kalder det nektardråber, men det er glædens tårer fordi der kommer fred.

Der går utrolig mange historier om Kejserkronen og der kommer hele tiden nye til. Det er også nødvendigt, for af og til må historien skrives helt om. Og det er kejserkronen i gang med.

Det latinske navn er fritillaria imperialis, dvs det er af gammel slægt. I dets hjemland kaldes den for Ters Lale.

DE FREMMEDE IBLANDT OS

Når ingen skriver om dem
når ingen nævner deres undertrykkelse
når ingen hører om deres lidelser
når ingen ser deres ofre efter massakrer
når ingen taler deres sprog
når ingen kan læse deres skrift
når de ikke selv må lave tv om deres liv
når deres talsmænd/ kvinder bliver myrdet
når de ikke har noget land
når de ikke har nogen stat
når de ikke har rettigheder
hvem er de så
findes de overhovedet
er det noget vi skal tage os af
fremmede i deres ikke eksisterende land?

AT VÅGNE SOM KURDER

Fra i dag føler jeg mig som kurder
på en eller anden måde må man vise
sin respekt og solidaritet med andre
efter i dag betyder det noget for mig
at vågne er at tage stilling og parti
ikke at lade de forrødte alene tilbage
men at vise at de har retten til liv
at retten går gennem min solidaritet
fra i dag er kurderne en del af mig

(Tilegnet kurderne)

TRE KVINDER

Sakine - Fidan - Leyla
Tre smukke kurdiske kvinder
hvorfor nævner jeg dem
ikke bare fordi jeg er mand
og medborger i et andet land
men fordi jeg synes de er smukke

Sakine - Fidan - Leyla
Tre aktive kurdiske kvinder
hvorfor nævner jeg dem
ikke bare fordi jeg er mand
der er også aktive kvinder i mit land
og jeg synes om kæmpende kvinder

Sakine - Fidan - Leyla
Tre stærke kurdiske kvinder
hvorfor nævner jeg dem
ikke bare fordi jeg er mand
der kan lide aktive og stærke kvinder
men fordi aktive kvinder er nødvendige

Sakine - Fidan - Leyla
Tre smukke, aktive, stærke kurdiske kvinder
hvorfor nævner jeg deres navne
For at vi skal huske dem og deres skæbne
de blev myrdet i Paris af mordere
og politik der bruger våben mod argumenter

Sakine - Fidan - Leyla
Tre døde kæmpende kurdiske kvinder
hvorfor nævner jeg deres land
Fordi de ikke har noget land
de har samme skæbne som palæstinenserne
der kæmper for deres ret som folk

Sakine - Fidan - Leyla
Tre lysende kvinder i kampen for fred
de skal nævnes hver dag
for deres sag må ikke glemmes
deres skæbne er et wake up call
Vinder glemslen taber vi alle

DET ER BÆRRENESES TID

Det er bærrenes tid
det er frugternes tid
der er ribs i vor have
morellerne røde og gule
og kirsebær til fugle
hindbær og solbær
der er brombær
blommer og æbler
på vej og morbær
alle tiders morbær
men man skal vente
til de er helt sorte
så smager de bedst
i august og september
silkesommerfuglens larve
æder dens blade
før metamorfosen
det er forvandlingernes tid
det er bærrenes tid

AT VÅGNE

Det er mig ubegribeligt at det er så svært
at vågne og skære igennem alt vrøvlet
men måske er det ikke så sært alligevel
at vågne er en langsom proces efter
at have hørt og slugt alt vrøvlet i årevis
for det er utroligt hvad vi udsættes for
så det tager tid at kaste det af os og vågne

Fra morgen til aften belemres vi med vrøvl
og uendelige mængder small talks i radioen
plus evindelige ligegyldige krimier i tv
i boghandlernes optik tæller kun bestseller-
ter
som er ligeså tynde som vand for indhold
og mens vi på den måde pumpes med vrøvl
henfalder vi til den særlige demokratiske
søvn

Er der da intet håb tilbage for de sovende
er det ikke muligt at mande sig kvindeligt op
og give svar på tiltale og lukke af for vrøvlet
der må kunne findes en vej ud af alt dette
der må være en befriende handling at gøre
en opvågning af de store og modstand mod
alt der undertrykker og forhindrer vi vågner

Ved grænsen, 1979

"Det er dit sidste check-in i dette land!"
Vi fik noget at drikke -
snart ville alt smage anderledes.

Jorden under vores fødder fortsatte
men var delt af en tyk jernkæde.

Min søster satte benet på tværs af den.
"Se her," sagde hun til os,
"mit højre ben er i dette land
og mit venstre ben i det andet. "
Grænsevagterne bad hende fjerne sig.

Min mor sagde til mig: Vi er på vej hjem.
Hun fortalte mig, at vejene er meget renere
og landskabet er smukkere
og folk er meget venligere.

Snesevis af familier ventede i regnen.
"Jeg kan dufte hjemmet," sagde nogen.
Nu græd vores mødre. Jeg var fem år gammel
stående ved et check-in
og sammenlignede begge sider af grænsen.

Efterårets jordbund fortsatte på den anden side
med den samme farve, den samme tekstur.
Det regnede på begge sider af kæden.

Vi ventede, mens vores papirer blev kontrolleret,
vores ansigter grundigt inspiceret.
Derefter blev kæden fjernet for at lade os gå igennem.
En mand bøjede sig ned og kyssede hans mudrede hjemland.
Den samme kæde af bjerge omfattede os alle.

Choman Hardi er født i Kurdistan og opvokset i Irak og Iran. Hun kom til England i 1993 og er uddannet ved universiteterne i Oxford, London og Kent. Hun er digter, forfatter og forsker og har været Poet-In-Residence på Moniack Mhor Writers Center i Skotland. I 2006 blev hendes digt: "Mine børn" vist i Londons undergrundsbane. Hendes akademiske bog med arbejdstitlen *The Penelopes of my homeland* om Enkerne fra Anfal, om folkedrab og overlevende i Kurdistan-Irak er udgivet med titlen: *Gendered Experiences of Genocide. Anfal Survivors in Kurdistan-Iraq* fra 2011. Fra februar til september 1988 destruerede den irakiske regering 2000 kurdiske landsbyer. Hendes digte kommer nu i engelske antologier sammen med de kendte forfattere. Hun har udgivet kurdiske digte og engelske digte: *Life for us*. (ISBN-13: 9781852246440)

Hartzlich willkommen til McWorld

Samtale med en bedsteborger

J Nyd Ridefoged
Hva laver du?

Henning Ridefoged Rasmussen
Jeg driver en vognmandsforretning og lidt sidegesjæfter.

J Nyd
Hvordan bor du?

Henning Ridefoged Rasmussen
Jeg bor i et almindeligt parcelhus sammen med min kone og vores to børn.

J Nyd
Findes der ualmindelige parcelhuse?

Henning Ridefoged Rasmussen
Det gør der sikkert. Vores hus er sådan i mellemstørrelsen, dem der nok er flest af. Men vores hus er godt nok til vores familie.

J Nyd
Hva har du af frihedsinteresser?

Henning Ridefoged Rasmussen
Jeg er med i Rotary og medlem af Socialdemokratiet og er aktiv i forhold til vores byråd. Ja, og så har jeg

en have og en familie at passe.

J Nyd
Dyrker du motion?

Henning Ridefoged Rasmussen
Jeg cykler en lang tur tre gange om ugen.

J Nyd
Ud i landet?

Henning Ridefoged Rasmussen
Ud på de små veje med marker, gårde og skov.

J Nyd
Ser du mange ødegårde?

Henning Ridefoged Rasmussen
Narj, men der er da kommen flere med årene.

J Nyd
Ville der har været færre, hvis dit parti i tidens morgen havde været med til at begrænse størrelsen på indkøbscentre og supermarkederne langt mere end den nugældende planlov?

Henning Ridefoged Rasmussen
Det tror jeg egentlig ikke.

J Nyd
Hvordan synes du det går i Danmark?

Henning Ridefoged Rasmussen
Vi er i gang med modernisere Danmark, så landet bedre kan klare sig i den globale konkurrence og modstå svingene i konjunkturerne, ligesom den finanskrisen som pågår.

J Nyd
Okay, hva så med de arbejdsløse?

Henning Ridefoged Rasmussen
Vi skal have gang i væksten...

J Nyd
BNP'et har jazzet i de seneste år. Men vi havde da en del arbejdsløse i 1990'erne, hvor vi havde en pæn vækst på 2-3% - lidt mere og lidt mindre. I øvrigt har vi kun haft ret få år inden for det seneste hundrede år med det vi kalder fuld beskæftigelse.

Hvorfor tror du vækst er løsningen?

Henning Ridefoged Rasmussen
Hør her min ven du kan da ikke få nye arbejdspladser uden vækst!? Og vi kan ikke bevare vores arbejdspladser uden vækst.

J Nyd

Gennem det seneste århundrede har vi forbedret vores produktivitet og effektivitet betragteligt. Så at virksomheder i dag kan øge deres vækst uden, at de behøver at ansætte et nævneværdigt antal.

Men produktiviteten gør, at vi hurtigere og hurtigere er ved at tømme kloden for resurser.

Den øgede effektivitet gør at flere jobfunktioner nedlægges eller konverteres til andet fx via robotisering, automatisering og databehandling. Så der bliver mindre arbejde for landenes arbejdsstyrker. Og arbejdet zapper fra land til land - oven i købet.

Se det var den økonomiske side.

Ska jeg fortælle om den økologiske side af sagen?

Henning Ridefoged Rasmussen

Det må du selv om. Men jeg synes nu at det du fremkommer med er fremtidsmusik. Det, Danmark har brug for er lavere løn og at vi får produceret mere per tidsenhed. Og vi bliver bedre til innovation og design.

J Nyd

Det sjove er, at de ledende i andre lande siger nogenlunde det samme. Det holder jo ikke. Prisen på arbejde er i frit fald således, undtagen ekspert- og

specialviden.

Verden har ikke brug for mere fattigdom.

Og den vestlige verden burde sætte forbrugstempoet betragteligt ned.

Men det er selvsagt svært, når udviklingen indenfor elektronik og software er den drivende faktor i verdensøkonomien. Den er redskabet for andre teknologier fx bioteknologi, energiforsyning, nye materialer for byggeindustrien og transport.

Henning Ridefoged Rasmussen

Det er det økonomiske systems præmisser, at vi skal minimere omkostningerne ved produktionen. Verdenspriserne bestemmer.

J Nyd

Forkert min ven! Dem der ejer presser, ville nogen sige, lokker siger jeg, middelklassen til at sætte betingelserne således. Så længe man har det vide begreb på ejendomsret, vil tingene ende på færre og færre hænder.

Henning Ridefoged Rasmussen

Du er måske kommunist!?

J Nyd

Næ, jeg er grøn. Er du fascist?

Henning Ridefoged Rasmussen

Hør lige her, der er da meget langt fra Socialdemokratiet til fascisme.

J Nyd

Det er muligt. Men så tænk på det her. Vi arbejdsløse skal helst arbejde for vore ydelser under jeres regime, hva kalder du det? Jeg kalder det tvangsarbejde. Det var noget Drittes Reich, det "Tredie rige" var ret god til. Og det samme med Sovjet.

Hvorfor ikke bare dele det arbejde der nu er tilstede til en fair løn plus konjunkturbestemt ugentlig arbejdstid? Og hvis I ikke er bange for det frie initiativ, indfør Basic income eller Borgerløn som det hed i gamle dage.

Henning Ridefoged Rasmussen

Altså skraldemandsmodellen gik jo ikke. I øvrigt er sådan ordninger i modstrid med intentionerne med reglerne om arbejdsløshedsdagpenge - hele systemet.

Vi skal satse på uddannelse.

J Nyd

Nuvel, så lad arbejdsgiverne betale. Uddannelse er ikke længere en garanti for beskæftigelse.

I øvrigt handler det nu fra ministeriet ikke længere om at få den arbejdsledige i arbejde, men noget mer eller mindre uldent med, at borgeren ska ha tilknytning til arbejdsmarkedet. Det blir man sgu ikke rig af.

Vi arbejdsledige burde sgu få kompensation for at være inflationssikring og buffer for de andre overordnende hensyn man reguleret efter.

Vi har et opdelt land. De rige bor i deres villakvarterer, og de lavlønnede, de arbejdsledige, de førtidspensionerede, og andre med lav indkomst bor i lejligheder. Og milliardærene køber sig hver en ø.

Det centrale i det her, er at flere og flere forbliver på lavindkomst. Og EU-kommissionens eagerness for at sikre EU-borgeren deres sociale rettigheder i landet, herunder de fattigere i øst og syd, vil med preussisk sikkerhed sænke den nordiske model, i hvert fald i Danmark.

Jeg forudsiger, at I socialdemokrater og de andre borgerlige bag ligusterhækken falder til EU-patten, og ændrer det danske system, så det ligner mere det tyske.

De danske ligusterfascister, sådan nogen som dig, har i deres dna, det at flyde med strømmen, at kende reglerne, og bruge dem til egen vinding, og

ikke mindst at skubbe de upopulære ud. De har en tyrkertro på at levestandardstab ikke rammer lige dem.

Det korte og det lange er, at I er i gang med at skabe ny fattigdom i hælene på omkalfatring af det danske samfund.

Henning Ridefoged Rasmussen
Jamen, vi fører nødvendighedens politik. For hvis Danmark skal kunne klare sig, må visse grupper af lønmodtagere have lavere lønninger, og vi skal satse på uddannelse, justering af systemerne med de sociale ydelser. Vi har sat reformer i gang på dagpengeområdet, flexjob, kontanthjælpsområdet...

J Nyd
I har stort set blot fortsat den tidligere regerings politik.

Det, som osse hæmmer jer, er den store hob af småborgerlige i landet, som er så bange for at få mindre end andre, bange for andre folk som måske "formelt ikke laver noget" og får penge for det, så disse skal partout "sættes til at lave noget", bange for fremmede kulturer. Det er underligt, at denne misundelse og angst skal hindre forandring bygget på frihed og visioner såsom Borgerløn og solidarisk arbejdsdeling, købefred.

Her på falderebet, vil jeg gerne høre, hva er din største bekymring for udviklingen af det danske samfund?

Henning Ridefoged Rasmussen
Det er om danskerne vælger borgerlige regeringer ved de kommende valg. For så bliver det galt. Og så på EU-plan er det vigtigt at der kommer en mere sammenhængende politik som kan vende udviklingen. Sparepolitikken for Europa har nok været for hård.

J Nyd
Jeg er bekymret over, hvor meget i retning af velstandstab og fratagelse af borgerrettigheder at systemet vil bevæge sig. Jeg er bekymret over den manglende økologiske forståelse som stadigvæk er herskende. Og som kommer til at koste dyrt. Jeg er bekymret over det manglende råderum til omtanke, som den detaljerede lovgivning indebærer, og eksternaliseringen af følgerne - osse kaldt kassetænkningen.

Henning Ridefoged Rasmussen er ikke mandens rigtige navn. Det rigtige er os ubekendt. Ligheder med rigtige personer, levende eller døde, navne, begreber eller stednavne er helt tilfældigt.

Næste station, Skanderborg

Han har barrikaderet sig
bag sine læsebriller
og Dan Brown,
hun tænker på
det vigtige job
han ikke tog og
flybilletterne til Gran Canaria efter skilsmissen,
ikke kun armlænet
skiller dem,
muren er af tavshed indtil

- Næste station, Vejle -

indtil Dorthe og veninden stiger på
og de skal nemlig se Dorthes
nye villa
som hende og manden
har købt og det er alt sammen
herligt
og Dorthe smiler så meget
at passageren overfor tænker
om det med tanke på læbestiftens holdbarhed
er forsvarligt at smile så meget
og om Dorthe mon har flere tænder end de fleste?
Og Dorthe fortæller om
hvordan hende og manden nu skal leve
det gode liv
og Dorthe ville gerne fejre det
med champagne
men har ikke noget
så det bliver ved snakken
og nu skal de også af for det er

- Næste station, Odense -

for det er lige nu han samler avisen op
for at samle tankerne
om alt det vigtige
han skal snakke med kollegaerne om,
men børnene overfor larmer,
det hele er
en skandale,
hvordan kan deres forældre
sove ved vinduet,
hvordan kan de sidde der
med hovedet på albuens støtte
som en anden Holger Danske?
Situationen er ubærlig ind til

- Næste station, Høje Taastrup -

indtil den lykkelige stund oprinder
hvor børnene er helt optagede
af at spille på en iPad
og moderen er vågen og glad
for det er vigtigt at styrke børnenes
kognitive udvikling,
det er vigtigt at de bliver stimulerede,
så de ikke kommer for sent
til toget til et job i København
der er
vigtigt

- Næste station, Skanderborg -

- Næste station, Skanderborg -

- Næste station, Skanderborg -

Kontraktsummen?

i) Alle der bærer navnet
eller på anden måde
er beslægtede

ii) At gøre hvad gøres kan,
skulle behovet opstå

Betingelsesløs kærlighed
og grænseløs forståelse

I rimeligt omfang
accept uden spørgsmål

iii) Parterne indgår
et forpligtende forhold
hvor alle må tilstræbe
at levere
hvad der er aftalt

iv) Partnerskab opnås
i kraft af fødslen

v) Udtrædelse kan ske
alene ved døden

Hector

Min fars hund hedder Hector,
han siger
det mest var hans kone
og min søster
der bestemte navnet

København der ligger næsten llliiige ved
Sverige
siger min mor,
når hun fortæller
om sit lille landsted
jeg skal se en dag --
bare ved lejlighed

Det er i Harlev hun bor
min søster --
det vil sige
det gjorde hun
med sin kæreste,
men de gik fra hinanden --
sådan kan det gå, sagde hun

Nu hvor snakken går på min halvsøster,
nej min søster,
siger min mor
at hun vil være filmklipper

Navnet på min søster er
det jeg kommer i tvivl om,
men hun er
næsten cand. mag.,
næsten kok,
og bor i København

Min far bor i en lejlighed
og har ingen hund --
vi har aldrig rigtig
fået talt om
hvorfor det
egentlig
er sådan det er

Jeg går i byen med min bror
som er høj
og har den samme næse
som mig,
vi snakker om fodbold
og kvinder
og nogle gange
gør vi noget ved snakken

At vi nok skal få det hele klippet
rigtigt sammen
engang

Harmoniens have

Som vi endnu vandrer
på drømmenes sti
åbner
det storslåede landskab sig
folder sig ud
på roens blide vinger.

Livet er på et øjeblik
fanget i en solstråle.
Mild og god.
Lysstrålen glimter
med regnbuens farver.

En fredfyldt oase
har åbenbaret sig
i det kærlige skær.

En skovlund midt mellem
bakker og dale,
blandt markers langstrakte
åndedrag.
Fuglene kvidrer
en lykkelig sang.

Violer lister skønhed
og ydmyg glæde ind
på dagens grønne tæppe.

Åkander smiler sært
på overfladen af
søens sorte søvndyb.

På lette fod
fra trædesten til trædesten
på en kringlet vej
til paradis.

Tænkerens søgen.

Vi ser endnu i vores tid de dybe spor
præget ind i vores tilværelses-tolkning.
På korsets træ
de fasttømrede tanker
som filosofien i personligt afkald
med gavmildt storsind efterlod
til eftertiden i SAMTIDIGHED.

Den grundige tænker,
der analyserede menneskets vilkår,
tog et fast greb i tilværelsens tøjler
og valgte sin egen LIVSHOLDNING.

I overgangen fra barn til voksen
som ung mand i en modningsproces
valgte han i stor anger og bodsgang
at tage ANSVAR for sit eget liv.
Accepterede ydmygt sin lod,
og gav afkald på et almindeligt familieliv
i hengivelsen til en større kærlighed.

Som menneske ville han ud af fortabelsen
i FORTVIVELSEns tilstand.

Alvorsmandens dans
med den menneskelige eksistens var aldrig let.
At forholde sig seriøst til sin egen situation
sker ikke uden ANGST og kvaler.
Men med ANSVAREts drøje tungsindige skridt
og det inderligste engagement
ville Kierkegaard løse gåden,
løfte opgaven,

ophæve forbandelsen.
I sin enegang
sone
tage sit kors på sig
mildne Guds vrede.
Jorden rystede under hans fødder;
han måtte gøre bod.
Gøre op med egoismens grådighed og begær.
Livets gang måtte have en større mening.

På sine spinkle skuldre bar han det tunge åg.
Tynget af SKYLD
spændt ud mellem TVIVL og TRO
i et klæbende spindelvæv,
der fanger støvet i vinden.
I lidelse og afsavn blev noget større til.
En grundopfattelse fødtes.
En EKSISTENS FILOSOFI.

Kierkegaard søgte SANDHEDEN.

I tankernes labyrint gange
fandtes ingen nemme udveje.
VALGET var radikalt.
Det måtte være: ENTEN ELLER.
En måde at leve sit liv på,
ikke en søndagskristens skinhellige kappe.
Livet var vel en gave
og kunne nydes.
Bekvemt.
Men absolut meget mere;
en opgave og en pligt.
Et KALD,
der kunne blive til fælles gavn.

Til alles bedste.
Det enkelte liv hører til i en
SAMMENHÆNG.
Det var ikke nok at leve og nyde,
at tage imod,
man måtte også ansvarligt yde,
give noget af sig selv.

Kierkegaard søgte GODHEDEN.

Med lidenskabelig FRYGT OG BÆVEN
føjte teologen sig som få
FORBUNDET
med eksistensens grundlag.
I et FORHOLD mellem
uendelighed og endelighed,
mellem
evighed og timelighed
mellem
mulighed og nødvendighed.
Han så den store skræmmende afstand
mellem det ideelle liv og virkeligheden.
Så forfængelighedens forgængelighed,
den sikre tilintetgørelse.
Så menneskets fortabelse i håbløs meningsløshed.
Så den begrænsede frihed i tilværelsen.
Indså den umulige fordring.

Men han opdagede også
skabelsens skønhed og fandt en åbenbaring af
skønne sammenhænge
i skabelsens vævede tråd mønster.
Ved individuelt at varetage sit liv
personligt og engageret

i dyb tro på mening og sammenhæng
kunne man i ansvarlighed
tage imod det vidunderlige livets mirakel.

Kierkegaard søgte SKØNHEDEN.

Det skønne, det gode, det sande
var ikke utænkeligt og ikke så fjernt
som man skulle mene.
Som det kunne synes.

Der findes et ØJEBLIK,
hvor tid og evighed mødes.
Her kan mennesket opleve Guds nærvær.
Her har det enkelte individ
muligheden for
at tage imod en udstrakt hånd
og blive sig selv.
Vågne op og blive menneske.
Tage afstand fra verdens vildledende forvirring
og blive SAMTIDIG med Kristus.

Hvornår VALGETS ØJEBLIK kommer
er forskelligt fra menneske til menneske.

Selverkendelse gennem STADIER på livets vej,
forskellige måder at forholde sig til tilværelsen på,
valgbare eksistens muligheder.
Mente Kierkegaard var kendetegnende.
Mønstre ville gå igen
i faser og grader af modenhed.

Men grundlæggende var første stadie
DET ÆSTETISKE

det mest umodne eller mindst bevidste;
præget af den nydende livsholdning,
en umiddelbar og sorgløs ligetil livsstil,
hvor livet kun er noget, der tilfældigt sker.
Mennesket tager for sig af de tilbudte retter
og tænker for det meste kun på
at hytte sit eget skind
uden skelnen til konsekvenser.
Mennesket er endnu ikke blevet bevidst
om sit medansvar og sin skyld.
Lever som barnet i en før syndefaldstilstand,
lykkeligt uvidende; "uskyldig".
Dog med angsten liggende latent i sindet
for det afgørende ØJEBLIK.
Når denne ANGST bliver moden
og bryder igennem
sker den egentlige overgang fra barn til voksen.
Og mennesket har mulighed for at vælge
et SPRING til næste stadie;
DET ETISKE
et mere modent og ansvarligt
præget af den ydende livsholdning.
Livet er ikke kun en foræring,
men kræver også noget af én.
Her opstår en skyldsbevidsthed.
Man erkender sine mangler.
Man prøver at tage moralske beslutninger,
gør sig modne overvejelser,
forstår at der er hensyn til andre,
og at man indgår i en SAMMENHÆNG.
Klar over at ens handlinger har konsekvenser.
Livet får en dybere MENING.
I SKYLD og ANGER vælger mennesket
at påtage sig ansvaret for sin tilværelse.

Man lader sig ikke umiddelbart styre
af drifter og naturlige behov,
men gør sig til herre over hvad man er drevet til.
Mennesket bliver i stadig større grad
i stand til at forholde sig til sig selv
og tage stilling til sin livsretning.
Med mulighed for endnu et SPRING
til et højere stadie;
DET RELIGIØSE
det mest modne og selvbevidste.
Mennesket er reflekterende
og i høj grad skyldbevidst.
Man vælger her at leve i kærlig accept og tro.
Man erkender sine begrænsninger,
at man ikke kan betale sin skyld.
Den eneste måde
at komme ud af den syndige tilstand,
fortabelsen,
FORTVIVLELSEN,
livets meningsløshed
og genoprette den tabte SAMMENHÆNG
er ved at tage imod Guds tilgivelse.
Troen på Guds nåde frelser.

Kierkegaard stillede de egentlige
eksistentielle spørgsmål
om vores realiseringsmuligheder:
Hvad vil mennesket med sit liv?
Hvordan vil mennesket forvalte sin begrænsede frihed?
Hvordan vil mennesket forholde sig til sig selv?
Hvordan bliver mennesket helt og fuldt sig selv?
Som forfatter skrev han mange bøger
om disse væsentlige emner.

Hans overvejelser lever, ånder den dag i dag.
Endda i nye former og skikkelser.

Personligt tog Kierkegaard selv et altafgørende valg.
Gav sit liv i et højere formåls tjeneste,
hvilket i århundreder har haft indflydelse
på vores samfund og selvopfattelse.
Vi forstår måske meget bedre
vor tilværelses grundvilkår,
vore muligheder og nødvendige omstændigheder.
Vi kan se os selv som på én gang
begrænsede naturskabninger og
samtidig som ubegrænset åndsvæsen.

Kierkegaard har vist os en vej til tilgivelsens gave.
Givet os en mulighed for at finde mening
med vores tilværelse
gennem KÆRLIGHEDENS GERNINGER.
Mente at man hellere måtte risikere
at elske for meget end for lidt.
Hellere elske forgæves end slet ikke.
Selv elskede han
ét menneske for lidt i et bevidst fravalg
for at elske og tjene Gud
og dermed give sit liv til os alle.

KIERKEGAARD SØGTE OG FANDT.

(Dette minde digt er skrevet som tak og en hyldest
til en af Danmarks største og mest berømte tænkere i
anledning af 200 året for hans fødsel.

TAK SØREN AABYE KIERKEGAARD.)

